

J.K. ROWLING

HARRY POTTER

i les relíquies de la Mort

EDICIÓ DEL 20è ANIVERSARI

Empúries

J.K. ROWLING

HARRY POTTER

i les relíquies de la Mort

Traducció de Xavier Pàmies

Editorial Empúries
Barcelona

Títol original:
Harry Potter and the Deathly Hallows

Publicat per primera vegada a la Gran Bretanya l'any 2007
per Bloomsbury Publishing Plc
50 Bedford Square, Londres WC1B 3DP

La primera edició en català d'aquesta obra va ser publicada
a l'Editorial Empúries l'any 2008

Edició del 20è aniversari

Primera edició: novembre del 2022

Copyright © J.K. Rowling, 2007

Wizarding World és una marca registrada de Warner Bros. Entertainment Inc.

Els personatges, els noms i els distintius/símbols de Wizarding World
són TM i © Warner Bros. Entertainment Inc. Tots els drets reservats

Drets de publicació de Wizarding World © J.K. Rowling

Il·lustracions de la coberta i de l'interior de
Levi Pinfold © Bloomsbury Publishing Plc 2021

Els drets morals de l'autora i de l'il·lustrador han estat reconeguts

© de la traducció: Xavier Pàmies Giménez, 2008

© de la traducció dels textos complementaris: Queralta Vila, 2022

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a., Editorial Empúries
Av. Diagonal, 662-664 – 08034 Barcelona
www.editorialempires.cat

Tots els personatges i esdeveniments d'aquesta publicació,
fora d'aquells clarament del domini públic, són ficticis i qualsevol semblança
amb persones reals, vives o mortes, és pura coincidència

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor
qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública
o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei.

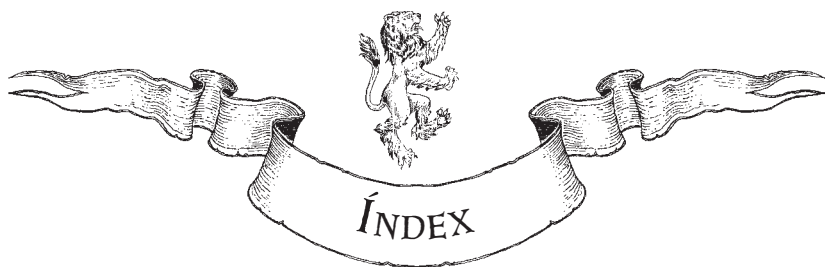
Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos,
www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra
(www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

ISBN: 978-84-18833-62-5

Dipòsit legal: B. 20.093-2022

GRYFFINDOR: UNA INTRODUCCIÓ VIII

MAPA DE L'ESCOLA DE BRUIXERIA HOGWARTS X

HARRY POTTER I LES RELÍQUIES DE LA MORT 1
CAPÍTOLS U A TRENTA-SIS

DINOÜ ANYS DESPRÉS 719

GRYFFINDOR: HO SAPS TOT? 730

HEROIS I HEROÏNES: GRYFFINDOR 733

AMB IL·LUSTRACIONS DE LA RESIDÈNCIA DE LEVI PINFOLD

CAPÍTOL U

L'adveniment del Senyor de les Forces del Mal

Tots dos homes van sorgir del no-res, a pocs metres l'un de l'altre, a l'estret caminal banyat pel clar de lluna. Van quedar un moment immòbils, apuntant-se l'un a l'altre al pit amb la vareta, però així que es van reconèixer van guardar la vareta sota la capa i van posar-se a caminar amb pas decidit en la mateixa direcció.

—¿Bones notícies? —va demanar el més alt.

—No podrien ser millors —va respondre en Severus Snape.

El caminal estava flanquejat a l'esquerra per una bardissa baixa, i a la dreta per una alta paret viva molt ben retallada. El vol de les llargues capes espetegava a l'altura dels turmells de tots dos homes al ritme de cada pas que feien.

—Em pensava que arribaria tard —va dir en Yaxley, mentre les seves faccions grolleres apareixien i desapareixien entre les ombres de les capçades dels arbres que ocultaven la lluna—. Ha resultat una mica més difícil del que m'imaginava, però espero que en quedarà satisfet. Tu fas cara d'estar segur de ser ben rebut.

L'Snape va assentir amb el cap, però no va donar més explicacions. Van trencar a la dreta i van enfilear una avinguda que naixia del caminal. La paret viva, que també girava, es perdia enllà de les imponents portes reixades que barraven el pas dels dos homes. Ni l'un ni l'altre, però, va mudar el pas; sense dir res, tots dos van aixecar el braç esquerre a manera de salutació i hi van passar a través com si les negres barres de ferro forjat fossin de fum.

Les tanques de teix esmorteïen el trepig dels dos homes. A la seva dreta hi va haver un remoreig, i en Yaxley va tornar a treure la vareta i va apuntar per sobre el cap del seu company, però va resultar ser només un paó d'un blanc immaculat que peonava pel damunt de la tanca.

—No s'ha estat mai de res, en Lucius. Paons! —va remugar en Yaxley, tornant-se a ficar la vareta sota la capa.

De la foscor del capdavall de l'avinguda va sorgir una elegant casa senyorial que tenia il·luminades les finestres de vidres emplomats de la planta baixa. En alguna banda del jardí en tenebres de darrere la paret viva borbollejava una font. Fent crui-xir la grava a cada petjada, l'Snape i en Yaxley van accelerar el pas cap a la porta principal, que es va obrir endintre quan hi van arribar al davant tot i no haver-hi ningú que físicament l'obrí.

El rebedor, espaiós i poc il·luminat, estava decorat sumptuosament i tenia quasi tot l'enllosat cobert per una luxosa catifa. Els pàl·lids retrats de les parets van seguir amb els ulls l'Snape i en Yaxley quan els van passar de pressa pel costat. Els dos homes es van deturar davant d'una porta de fusta massissa que donava a la sala contigua, van vacillar un instant i tot seguit l'Snape va fer girar la maneta de bronze.

La sala era plena de gent en silenci que seia al voltant d'una llarga taula amb motllures. La resta de mobiliari de la sala estava arrambat a les parets de qualsevol manera. La poca claror que hi havia procedia d'un foc viu que cremava sota un fastuós faldar de marbre rematat per un mirall de marc daurat. L'Snape i en Yaxley van quedar-se un moment al lllindar. Així que els ulls se'ls van haver acostumat a la penombra, la mirada se'ls en va anar cap amunt, atreta per l'element més estrany de l'escena: una figura humana aparentment inconscient suspesa de cap per avall sobre la taula, que giravoltava a poc a poc com si pengés d'una corda invisible i apareixia reflectida tant al mirall com a la superfície nua i polida de la taula. Cap de les persones que hi seia a sota se la mirava, tret d'un noi de cara pàl·lida que hi es-

tava quasi a sota mateix i semblava incapaç de retenir-se de mirar enlaire cada dos per tres.

—Hola, Yaxley. Hola, Snape —va dir una veu forta i clara procedent del cap de taula—. Heu estat a punt d'arribar tard.

Qui havia parlat seia ben bé davant de la llar de foc, cosa que va fer que, d'entrada, els nouvinguts no en distingissin sinó la silueta. Quan s'hi van haver acostat més, però, la cara li va brillar enmig de la penombra, sense cabells, semblant a la d'una serp, amb uns forats del nas com escletxes i uns ulls vermells i flamejants de pupil·les verticals. Tenia la pell tan blanca que semblava que emetés una llüïssor de perla.

—Seu aquí, Severus —va dir en Voldemort, assenyalant-li el seient de la seva dreta—. Tu, Yaxley, al costat d'en Dolohov.

Cada un va ocupar el lloc que se li havia assignat. Quasi totes les mirades de la taula van seguir l'Snape, i va ser a ell que en Voldemort es va adreçar en primer lloc.

—¿Què hi ha de nou?

—Missenyor, l'orde del Fènix té intenció d'evacuar en Harry Potter del seu refugi actual dissabte que ve al capvespre.

L'atenció es va aguditzar palpablement tot al voltant de la taula; uns es van redreçar, i d'altres es van regirar, tots amb els ulls clavats en l'Snape i en Voldemort.

—Dissabte... al capvespre —va repetir en Voldemort. Els seus ulls vermells es van clavar en els ulls negres de l'Snape amb tanta intensitat que alguns dels badocs van desviar la vista, segurament per por que la ferocitat d'aquella mirada els fulminés a ells. L'Snape, però, va continuar mirant amb calma en Voldemort a la cara, i, al cap d'un moment, la boca sense llavis d'en Voldemort es va contraure per formar una cosa semblant a un somriure.

—Bé. Molt bé. I aquesta informació prové...

—Del confident que vam dir —va dir l'Snape.

—Missenyor... —En Yaxley s'havia inclinat endavant per adreçar-se a en Voldemort i l'Snape, que eren al capdavant de la

taula. Totes les cares es van tombar cap a ell—. Missenyor, a mi m'han dit una altra cosa.

En Yaxley va callar; però, com que en Voldemort no deia res, va continuar:

—En Dawlish, l'auror, ha xerrat que evacuaran en Potter el dia trenta, la nit abans que compleixi els disset.

L'Snape va somriure.

—El meu confident m'ha dit que planejaven donar una pista falsa; segur que és aquesta. Deuen haver fet màgia de la fallàcia a en Dawlish. No seria la primera vegada; ja sabem que és propens a caure-hi.

—Us asseguro, missenyor, que en Dawlish ho deia molt convençut —va dir en Yaxley.

—Si li han fet la màgia de la fallàcia, és normal que ho digui convençut —va dir l'Snape—. Ja t'asseguro jo, Yaxley, que la Unitat d'Aurors ha deixat de prendre part en la protecció d'en Harry Potter. L'orde creu que tenim gent infiltrada a la Conselleria.

—Almenys l'orde l'encerta en alguna cosa, ¿eh? —va dir un home rabassut que seia a prop d'en Yaxley, amb una rialla enrogallada que va trobar un ressò espars al voltant de la taula.

En Voldemort no va riure. Havia dirigit la mirada enlaire, cap al cos que giravoltava a poc a poc damunt seu, i semblava absort en les seves cavil·lacions.

—Missenyor —va continuar en Yaxley—, en Dawlish creu que faran servir tot un escamot d'aurors per evacuar el noi...

En Voldemort va alçar una mà grossa i blanca, i en Yaxley va callar de cop i es va quedar mirant amb aire dolgut com en Voldemort es tombava cap a l'Snape.

—¿On l'amagaran, ara, el noi?

—A casa d'un membre de l'orde —va dir l'Snape—, on, segons el meu confident, han posat totes les proteccions que tant l'orde com la Conselleria són capaços de proporcionar. Crec que hi haurà poques possibilitats d'agafar-lo un cop hi sigui,

missenyor; això, és clar, si la Conselleria no ha caigut abans de dissabte que ve, cosa que ens permetria descobrir i desfer prou sortilegis per passar per sobre de tots els altres.

—¿Com ho veus, Yaxley? —va dir en Voldemort adreçant-se a l'altra punta de la taula, amb els ulls vermells flamejant-li estranyament—. ¿Creus que la Conselleria caurà abans de dissabte que ve?

Van tornar a tombar-se tots els caps. En Yaxley es va posar a la defensiva.

—Missenyor, sobre això tinc bones notícies. He aconseguit (amb gran esforç, i després de moltes dificultats) fer un malefici imperatiu a en Pius Thicknesse.

Molts dels qui seien a prop d'en Yaxley van fer cara de sorpresa; el seu veí de taula, en Dolohov, un home de cara magra i torturada, li va donar uns copets a l'esquena.

—Ja és tenir-hi un peu a dintre —va dir en Voldemort—. Però en Thicknesse és una persona sola. L'Scrimgeour ha d'estar envoltat d'homes nostres perquè jo pugui fer cap pas. Un atemptat fracassat contra la vida del conseller em faria perdre molt del terreny guanyat.

—Sí, missenyor, això és veritat; però penseu que, com a cap del Departament de Bruixijustícia, en Thicknesse es veu sovint no tan sols amb el conseller mateix, sinó també amb tots els caps dels altres departaments de la Conselleria. Crec que ens resultarà fàcil, ara que tenim un alt funcionari com ell a les nostres ordres, sotmetre els altres, i que aleshores tots plegats col·laborin per fer caure l'Scrimgeour.

—Això si no descobreixen el nostre amic Thicknesse abans que s'hagi captat els altres —va dir en Voldemort—. En tot cas, continua sent improbable que la Conselleria sigui meva abans de dissabte que ve. I, si no es pot capturar el noi quan sigui a lloc, s'haurà de fer mentre hi va.

—Aquí hi tenim les de guanyar, missenyor —va dir en Yaxley, que semblava voler rebre l'aprovació d'en Voldemort en

una cosa o altra—. Tenim unes quantes persones ficades al Departament de Transport Màgic. Si en Potter fa un aparellatge o utilitza la xarxa migratòria, ho sabrem a l'acte.

—No farà ni una cosa ni l'altra —va dir l'Snape—. L'orde defuig qualsevol mitjà de transport que la Conselleria controlï o reguli, perquè desconfien de tot el que hi té relació.

—Millor —va dir en Voldemort—. Així s'haurà de deixar veure. Serà molt més fàcil atrapar-lo.

En Voldemort va tornar a mirar cap al cos que girava a poc a poc damunt seu i va continuar:

—M'encarregaré d'en Harry Potter personalment. S'han comès massa equivocacions relatives a la seva persona, i unes quantes han sigut meves. Si en Potter és viu és més a causa dels meus errors que no pas dels seus encerts.

El conjunt dels presents va mirar en Voldemort amb recel, com si tots tinguessin por que se'ls pogués culpar del fet que en Harry Potter continués viu. En Voldemort, però, semblava haver-se adreçat més a si mateix que no pas a cap d'ells, amb la vista encara clavada en el cos inconscient de sobre seu.

—He sigut negligent, i no m'han somrigut ni la sort ni la casualitat, que desbaraten tots els plans tret dels més ben coneguts. Però ara sé què haig de fer. Ara comprenc coses que abans no comprenia. Haig de ser jo qui mati en Harry Potter, i seré jo qui el matarà.

Just després d'aquestes paraules, com si en fos la resposta, va deixar-se sentir un gemec, un terrible i prolongat crit de patiment i dolor. Molts dels presents van mirar cap a terra, sobtats, perquè va semblar que el so els sortís de sota els peus.

—Cuapelada —va dir en Voldemort, sense que se li alterés gens el to plàcid i reflexiu de la veu i sense desviar la vista del cos que giravoltava—, ¿que no t'havia dit que tinguessis el presoner en silenci?

—Sí, mi... missenyor —va balbucejar un homenet de cap a la meitat de la taula, que fins aleshores havia estat tan aclofat

a la cadira que, a primer cop d'ull, semblava que no hi segués ningú. Va baixar-ne amb esforç i es va esquitllar de la sala a corre-cuita, deixant darrere seu únicament una estranya lluisor de plata.

—Com deia —va continuar en Voldemort, tornant a mirar les cares tenses dels seus adeptes—, ara ho comprenc tot molt més bé. Abans d'anar a matar en Potter, per exemple, hauré de demanar la vareta a un de vosaltres.

Les cares que l'envoltaven van manifestar la mateixa commoció; va ser com si els hagués anunciat que els demanava un braç.

—¿No s'hi ofereix ningú? —va dir en Voldemort—. Vejam... Lucius, no veig cap motiu perquè hagi de continuar tenint la vareta.

En Lucius Malfoy va aixecar el cap. A la claror del foc, la pell se li veia groguenca, com de cera, i els ulls enfonsats i banyats d'ombra. Quan va parlar, la veu li va sortir ronca.

—¿Com dieu, missenyor?

—La vareta, Lucius. Vull que em donis la vareta.

—Però...

En Malfoy va mirar la seva dona de reüll. Ella mirava endavant, amb la cara tan pàl·lida com ell i la cabellera llarga i rossa caient-li esquena avall, però per sota la taula va estrènyer un moment el puny d'ell amb els seus dits prims. Tot seguit, en Malfoy es va ficar la mà sota la túnica, en va treure la vareta i la va allargar a en Voldemort, que se la va posar al davant dels ulls per examinar-la amb deteniment.

—¿De què és?

—D'om, missenyor —va mussitar en Malfoy.

—¿I l'ànima?

—De fibra... de cor de drac.

—Bé —va dir en Voldemort, i va treure la seva vareta per comparar les llargàries de totes dues.

En Lucius Malfoy va fer un moviment involuntari, i durant

una fracció de segon va semblar que esperava rebre la vareta d'en Voldemort a canvi de la seva. El gest no va passar desapercebut a en Voldemort, que va obrir els ulls amb expressió màllevola.

—¿Que vols que et doni la vareta, Lucius? ¿Que vols la meua vareta?

Uns quants dels presents van fer una rialleta.

—T'he concedit la llibertat, Lucius. ¿Que no en tens prou? Ara que hi penso, a tu i a la teua família no se us veu gaire contents últimament... ¿Que potser la meua presència a casa teua et molesta, Lucius?

—I ara... I ara, missenyor!

—Aquestes mentides, Lucius...

Va semblar que la seva veu melosa continuava xiulant quan la seva boca cruel ja havia parat de bellugar-se. Un parell o tres de bruixots va reprimir amb prou feines una esgarripança quan el xiulet es va tornar més fort i es va sentir que una massa feixuga s'arrossegava pel terra de sota la taula.

La gran serp va treure el cap i es va enfilar lentament per la cadira d'en Voldemort. Va anar pujant, com si no s'hagués d'acabar mai, fins a posar-se sobre les espatlles d'en Voldemort: el coll, gruixut com una cuixa de persona; els ulls, escrutadors, de pupil·les verticals com escletxes. En Voldemort va acariciar l'animal distretament amb els seus dits llargs i prims, sense deixar de mirar en Lucius Malfoy.

—¿Com és que els Malfoy es mostren tan descontents amb la sort que els ha tocat? El meu retorn, el meu ascens al poder, ¿no és justament el que han proclamat desitjar al llarg de tots aquests anys?

—I tant, missenyor —va dir en Lucius Malfoy, eixugant-se la suor del llavi superior amb una mà tremolosa—. I ho desitgem; ho desitgem de debò.

A l'esquerra d'en Malfoy, la seva dona va fer un rígid i estrany gest d'assentiment, mantenint la vista desviada d'en Vol-

demort i la serp. A la seva dreta, el seu fill, en Draco, que havia estat contemplant el cos inert de sobre seu, va donar una llambregada a en Voldemort i en va apartar els ulls de seguida, per por d'haver de sostenir-li la mirada.

—Missenyor —va dir una dona morena de cap a la meitat de la taula, amb la veu ennuegada per l'emoció—, és un honor tenir-vos aquí, a casa de la nostra família. És la màxima satisfacció que podríem tenir.

Seia al costat de la seva germana, diferent d'ella tant en l'aspecte físic, amb la seva cabellera negra i els ulls de parpelles grosses, com en el port i l'actitud: així com la Narcisa seia encarcarada i impassible, la Bellatrix estava inclinada cap a en Voldemort, perquè amb les paraules i prou no podia manifestar tota l'ànsia que sentia per ser-hi a prop.

—La màxima satisfacció —va repetir en Voldemort, observant la Bellatrix amb el cap una mica decantat—. Això vol dir molt, Bellatrix, venint de tu.

A la Bellatrix li van pujar els colors a la cara, i els ulls se li van negar de llàgrimes de joia.

—Sabeu que dic la pura veritat, missenyor!

—La màxima satisfacció... ¿Més i tot que el faust esdeveniment que tinc entès que ha tingut lloc en el si de la vostra família aquesta setmana?

Ella se'l va quedar mirant amb els llavis badats, visiblement confosa.

—No sé a què us referiu, missenyor.

—Em refereixo a la teva neboda, Bellatrix. I vostra també, Lucius i Narcisa. S'acaba de casar amb l'home llop Remus Llopín. Deveu estar contents.

A tota la taula va esclatar una riallada de mofa. Molts es van inclinar endavant per intercanviar mirades enriolades; uns quants van picar a la taula amb el puny. La gran serp, molesta per l'enrenou, va obrir molt la boca i va xiular amb irritació, però els cavallers de la mort no la van sentir de tan exultants que esta-

ven per la humiliació de la Bellatrix i els Malfoy. La cara de la Bellatrix, radiant de felicitat feia un moment, ara estava sufocada com si li hagués sortit una erupció.

—No la reconeixem com a neboda, missenyor —va exclamar per sobre de la hilaritat general—. Ni la Narcisa ni jo no ens hem vist amb la nostra germana des que es va casar amb aquell sang de fang. Cap de les dues no en volem saber res, ni d'aquella ximpleta ni de cap bèstia amb què es pugui ajuntar.

—¿Tu què en dius, Draco? —va demanar en Voldemort, amb una veu plàcida que tot i així es va deixar sentir clarament per sobre dels xiulets i els ahucs—. ¿Faràs de cangur dels cadells?

La hilaritat va créixer encara més. En Draco Malfoy va mirar esgarriat el seu pare, que mirava avall, cap a la seva falda, i va trobar els ulls de la seva mare. Ella va sacsejar el cap quasi imperceptiblement, i tot seguit va tornar a fixar la seva mirada inexpressiva en la paret de davant.

—Prou —va dir en Voldemort, mentre acariciava la serp irritada—. Prou.

I les rialles van morir de cop.

—Molts dels nostres arbres genealògics més vells han agafat alguna malura amb el temps —va dir, mentre la Bellatrix el mirava amb l'alè contingut i amb expressió suplicant—. Haureu d'esporgar el vostre, em sembla, per continuar tenint-lo sa; haureu de tallar-ne les parts que amenacen la salut de la resta.

—Sí, missenyor —va mussitar la Bellatrix, i els ulls se li van tornar a omplir de llàgrimes de gratitud—. Ho faré a la primera oportunitat!

—No te'n faltaran —va dir en Voldemort—. I igual que a la teva família, farem a tot arreu... Tallarem el càncer que ens infecta fins que només quedem els de sang pura...

En Voldemort va aixecar la vareta d'en Lucius Malfoy, va apuntar-la directament a la figura que girava a poc a poc suspesa sobre la taula i va fer un moviment sec. La figura va cobrar

vida amb un gemec i va començar a forcejar per desfer-se d'unes cordes invisibles.

—¿Reconeixes el nostre convidat, Severus? —va demanar en Voldemort.

L'Snape va aixecar la vista en direcció a la cara invertida. Ara tots els cavallers de la mort miraven enlaire cap al captiu, com si haguessin rebut permís per manifestar la seva curiositat. En el moment que quedava encarada a la llar de foc, la dona va dir, amb veu trencada i esporuguida:

—Ajuda'm, Severus!

—I tant, que la reconec —va dir l'Snape, mentre la presonera continuava giravoltant.

—¿I tu, Draco? —va demanar en Voldemort, acariciant el morro de la serp amb la mà que no aguantava la vareta.

En Draco va remenar el cap bruscament. Ara que la dona s'havia despertat, semblava que no fos capaç de continuar mirant-se-la.

—És clar; tu no has assistit a les seves classes —va dir en Voldemort—. Per als qui no ho sabeu, aquest vespre tenim entre nosaltres la Charity Burbage, que, fins no fa gaire, ensenyava a l'escola de màgia i bruixeria de Hogwarts.

Al voltant de la taula es van deixar sentir uns quants murmurs de complicitat. Una dona grassa i geperuda de dents punxegudes va fer una rialleta.

—Sí... La professora Burbage ensenyava als fills dels mags tot el que volguessin saber sobre els muggles... Els deia que no són gaire diferents de nosaltres...

Un dels cavallers de la mort va escopir a terra. La Charity Burbage va tornar a quedar de cara a l'Snape.

—Sisplau, Severus... Sisplau...

—Silenci —va dir en Voldemort, fent un altre moviment sec amb la vareta d'en Malfoy, i la Charity va quedar callada com si s'hagués escanyat—. Com que no en tenia prou corrompent i embrutant el cervell dels fills de bruixot, la setmana

passada la professora Burbage va escriure una apassionada apologia dels sangs de fang al *Periòdic Profètic*. Diu que els mags han d'acceptar aquests depredadors de la seva saviesa i la seva màgia. L'ocàs dels mags de sang pura és, segons la professora Burbage, un fet més que desitjable... Li agradaria que tots ens ajuntéssim amb muggles... o fins i tot amb homes llop...

Aquesta vegada no va riure ningú; la veu d'en Voldemort traspuava ira i menyspreu. Per tercera vegada, la Charity Burbage va girar fins a quedar de cara a l'Snape. Dels ulls li saltaven llàgrimes que li queien als cabells. L'Snape va sostenir-li la mirada, impassible, fins que ella va acabar de girar i li va tornar a donar l'esquena.

—*Obitus per subitum.*

El raig de llum verda va il·luminar tots els racons de la sala. La Charity va caure, amb un espetec sonor, sobre la taula, que va tremolar i va cruixir. Uns quants cavallers de la mort van saltar enrere sense aixecar-se de la cadira. En Draco va caure de la cadira a terra.

—A sopar, Nagini —va dir en Voldemort amb dolçor, i la gran serp li va reptar i lliscar per les espatlles cap a la taula de fusta polida.